

LBRRIS

We know
books

ISTORIA LUMII

CRUCIADELE

CRUCIADELE

ÎN ACEASTĂ CARTE VEI
DESCOPERI:

- **CĂ NU ÎNTOTDEAUNA
CAVALERII MEDIEVALI ERAU
FOARTE CAVALERI.**
- **CÂTE CRUCIADE AU AVUT LOC.**
- **CINE A APĂRAT SFÂNTUL
MORMÂNT.**
- **PE TEMPLIERI: PARȚIAL
CĂLUGĂRI, PARȚIAL
RĂZBOINICI ȘI PARȚIAL
BANCHERI.**

ȘI MULTE ALTE POVEȘTI.

Când am intrat în sufragerie, l-am găsit pe bunicul stând în fața lui Marco: pe chipul lui se citea o mare uimire și, din când în când, clătina din cap, de parcă n-ar fi înțeles ce-i povestea fratele meu. Desigur, pe mine faptul nu m-a mirat câtă de puțin.

— Să vedem, Marco, explică-mi din nou pas cu pas, pentru că nu e posibil, iar când ceva nu e posibil, atunci nu e posibil, ba mai mult chiar, e imposibil.

— Ți-am explicat deja de *douăzecișicincisprezece* ori, bunicule, a răspuns Marco indignat. Niște copii se urcau într-un copac, unul a căzut și atunci au venit **CRUCIAȚII** și l-au luat.

— Dar așa ceva nu este posibil, a insistat bunicul, cum să-l fi luat cruciații?! Ei au trăit în urmă cu foarte mulți ani. Sunt toți **MORȚI** de secole!

— Păi, i-am văzut eu, cu ochii mei! L-au luat pe copil, l-au urcat într-o ambulanță și duși au fost.

Brusc, timpul a părut să stea pe loc: chipul bunicului s-a luminat, s-a lăsat moale, lunecând în fotoliu... și a început să râdă în hohote.

— Acum înțeleg, a zis el după ce și-a recăpătat răsuflarea. Chiar dacă aveau o cruce, nu erau cruciați, Marco, ci medici și infirmieri de la spital. Adevărații cruciați au fost niște războinici care au luptat în timpul **EVULUI MEDIU**. Și adevărul e că, în materie de vieți, mai multe au luat decât au salvat. Dacă vi se pare interesant, azi vă pot spune povestea lor.

Nici n-a mai fost nevoie să răspundem: ne-am așezat la picioarele fotoliului, dornici să-l ascultăm din nou pe bunicul.

— De data aceasta, povestea noastră începe la **IERUSALIM**, vă sună cunoscut? Era capitala fostului regat Iudeea, orașul în care romanii îl crucificaseră pe **IISUS**. Din acest motiv, Ierusalimul devenise un loc sfânt pentru creștini, acolo mergeau anual mii și mii de pelerini pentru a vizita Mormântul Sfânt, locul unde se bănuiește că a fost îngropat Hristos. Un obicei care data de secole, chiar dacă orașul trecuse prin foarte multe stăpâniri: de la romani la bizantini, de la aceștia la sasanizi și, în cele din urmă, la arabi. Așa a fost situația până la sfârșitul secolului al XI-lea, când pe acele țărâmurile a poposit un invadator de temut, care a schimbat totul.

— Nu, Marco, nu erau marțienii, am spus eu înainte ca fratele meu să trântască obișnuitul său comentariu.

— Într-adevăr, Carmen, nu erau marțienii, ci **SELGIUCIZII**, a lămurit bunicul.

— *Selgurizi?* Păi, după nume, tot extraterestri par, a insistat Marco.

— În privința asta ai dreptate, a fost de acord bunicul. Dar nu veneau de pe altă planetă, ci de pe malurile Mării Aral, din Asia Centrală, de unde porniseră într-o campanie de neoprit spre Marea Mediterană. Erau niște războinici de temut și cuceriseră toate teritoriile pe care le străbătuseră în drumul lor. În anul 1071 au ajuns la granițele Imperiului Bizantin și au zdrobit armata acestuia în bătălia de la **MANZIKERT**. Ca urmare a înfrângerii, bizantinii au pierdut Anatolia, actuala Turcie, care a ajuns în mâinile selgiucizilor.

